

AVALUACIÓ D'IMPACTE AMBIENTAL D'INDÚSTRIA CERÀMICA

10SUBEV MFCR

La indústria ceràmica, constitueix un sector rellevant en l'economia de la Comunitat Valenciana, especialment a la província de Castelló. En l'actualitat, s'observa una reactivació del sector i les firmes que han mantingut el seu negoci, amplien la seua capacitat productiva. Atés que la posada en funcionament d'aquestes instal·lacions, requereix l'obtenció d'autorització ambiental integrada (AAI), són nombrosos els expedients en tràmit davant aquest òrgan ambiental, en ser necessari valorar si es requereix o no avaluació d'impacte ambiental.

Com a introducció a la casuística, cal considerar el marc regulador de l'AAI, que es compon del Reial decret legislatiu 1/2016, de 16 de desembre (text refós de la Llei de prevenció i control de la contaminació) i el Reial decret 815/2013, de 18 d'octubre, de desplegament de la Llei de prevenció i control de la contaminació (normativa estatal) i per la Llei 6/2014, de 25 de juliol (normativa autonòmica). L'epígraf 3.4 de l'annex 1 d'aquestes normes inclou (segons la redacció de la columna segona de l'annex 1 del RD 815/2013) totes les instal·lacions manufactureres de productes ceràmics, mitjançant enforxada com ara materials refractaris, taulells i rajoles, rajoles, teules i altres productes de terres cuites, aparells sanitaris ceràmics, articles ceràmics d'ús domèstic i ornamental, porcellanes, articles ceràmics d'ús tècnic, aïlladors i peces aïllants ceràmiques, argiles calcinades, així com aquelles que fabriquen qualsevol altre tipus de peça ceràmica. Les instal·lacions afectades tindran:

- una capacitat superior a 75 tones al dia, o
- una capacitat d'enforxada superior a 4 m³ amb una densitat de càrrega per forn superior a 300 kg/m³

Si bé la redacció original incloïa “i/o” entre tots dos llistats (Llei 16/2002, d'1 de juliol), per ser una traducció literal de la directiva (hui Directiva 2010/75/UE), la redacció actual és clara en diferenciar la possibilitat que se supere qualsevol dels dos llistats. Això té sentit en considerar que el paràmetre “capacitat” expressat en tones per dia, és adequat per a quantificar i comparar la capacitat d'enforxada de fàbriques que empen forns tipus monoestrat, que funcionen en continu (la càrrega es desplaça al llarg del forn sobre corrons -p. ex.-, controlant el temps de residència i la temperatura en funció de la longitud total, que supera fins i tot els 100 m); mentre que el paràmetre “capacitat” expressat en volum (metres cúbics) i densitat de càrrega (kg per metre cúbic), resulta més representatiu en la quantificació de la capacitat d'un forn tipus mufla, que funciona de forma discontínua (la càrrega s'introdueix en el forn, s'eleva la temperatura i es manté un temps determinat, i s'extrau una vegada cuita).

Respecte a la normativa en matèria d'avaluació d'impacte ambiental, a la Comunitat Valenciana està en vigor la Llei 21/2013, de 9 de desembre, d'avaluació ambiental (norma bàsica d'àmbit estatal) i la Llei 2/1989, de 3 de març, desplegada pel Decret 162/1990, de 15 d'octubre, modificada pel Decret 32/2006, de 10 de març (normativa autonòmica).

Cal indicar que la Directiva 2011/92/UE, relativa a l'avaluació de les repercussions de determinats projectes públics i privats sobre el medi ambient, inclou amb caràcter general la indústria ceràmica en el seu annex II, per la qual cosa d'acord amb l'article 4.2, l'Estat espanyol ha optat per establir límits d'aplicació de l'avaluació d'impacte ambiental. D'aquesta manera, la indústria ceràmica apareix inclosa en el grup 4.k de l'annex I de la Llei 21/2013. Amb escàs encert, l'esmentat grup 4.k inclou les instal·lacions per a la fabricació de productes ceràmics mitjançant enforxada (...) amb una capacitat de producció superior a 75 t per dia i una capacitat d'enforxada de més de 4 metres cúbics i més de 300 kg per metre cúbic de densitat de càrrega per forn.

La combinació de tots dos límits (redacció amb *i*), porta a confondre paràmetres representatius de la instal·lació amb altres aliens a aquesta i alimenta la picardia. En els forns monoestrat, la densitat de càrrega pot reduir-se en funció de la grossària del producte i la separació entre elements ceràmics; en els forns tipus mufla, es pot variar la capacitat diària només amb limitar el nombre de càrregues.

La Comunitat Valenciana alberga el 90% de les plantes de fabricació de productes ceràmics per a la construcció de tot Espanya. Aquesta administració és coneixedora del sector i de les seues característiques representatives. En aquestes fàbriques, s'empren forns tipus túnel de corròns o monoestrat. És habitual expressar la producció en m² per dia, emprant així la mateixa unitat utilitzada en la venda del producte. En aquest subsector, no resulta representativa la capacitat dels forns expressada en volum o en densitat de càrrega, però sí la capacitat de producció en tones.

Aquest òrgan, per tant, interpreta el supòsit del grup 4.k de l'annex I de la Llei 21/2013 en el sentit més ampli, considerant que qualsevol instal·lació que supere les 75 t/d de capacitat de producció constitueix un supòsit d'avaluació d'impacte ambiental ordinària. Així mateix, cal incidir que ha d'expressar-se sempre la capacitat productiva en tones al dia en qualsevol document dirigit a aquest òrgan ambiental, sense perjudici d'emprar altres unitats relacionades que resulten rellevants en la descripció de la instal·lació.

En el cas d'altres subsectors on s'empren forns tipus mufla (com per exemple, la ceràmica domèstica o ornamental), els supòsits subjectes a avaluació d'impacte ambiental estaran determinats per qualsevol dels paràmetres anteriors, és a dir, les t/d de producció o el volum i densitat de càrrega (en m³ i kg/m³, respectivament).

SUBDIRECCIÓ GENERAL D'AVALUACIÓ AMBIENTAL
Signat el 26 de març de 2019